

Küçük Yazarlardan
DEĞERLER ÇINARI
(Hikâye Kitabı)

Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu
Bilim ve Sanat Merkezi,
Merkez Müdürü

Suphi AKSOY'un editörlüğünde
BYF-1 (5. Sınıf) öğrencilerinden on üç özel yetenekli öğrenci,
öğretim programlarında yer alan
on kök değerle ilgili özgün hikayeleri
bu eserde bir araya getirdiler.
Türkiye Yüzyılı Maarif Modelimizde
vurgulanan yetkin ve erdemli bireyler yetiştirmek için
çıkığımız bu yolda, gücümüzü köklerimizden alarak
aydınlık yarınlara iz bırakmak istedik.

Küçük Yazarlardan
DEĞERLER ÇINARI
(Hikâye Kitabı)

YAZARLARIMIZ

Ali Özgür SÜNBÜL, Hafize Ceylin GÜLMEZ, Mehmet BAYRAM,
Mustafa AKKAŞ, Mustafa BULUT, Mustafa Emir EREN, Necip Efe
EREN, Nesibe ÇANLI, Nurullah Arda ATAK, Rana UYSAL, Şevki
Yağız KAYA, İhsan YILMAZ, Sümeyye ÇANLI.

Kapak Tasarım

Sengül ÇINAR CEVAHİR
Havva UYAR
Gizem AKINCI

Eser İnceleme

Suphi AKSOY

Editör

Suphi AKSOY

ISBN

Yayınevi

Ak Oruçoğlu Yayınları Kitap Basım, Yayın ve Tanıtım Hizmetleri
Büyük Sanayi Cad. Elif Sok. No: 7/197 İskitler,
Altındağ/ANKARA
www.akorucoglu.com

- * Kitapta yer alan yazı ve hikâyelerin sorumluluğu yazarına aittir.
- * Kaynak gösterilmeden yazı ve şiirlerin paylaşılması yasaktır.
- * Her bir yazarımız elindeki kitapların tüm haklarına sahiptir.
- * Tüm eserlerin telif hakkı yazarına aittir.
- * Yayınevi, eserlerin telifini, yazarların yazılı izni olmadan sahiplenemez.

İÇİNDEKİLER

Takdim	4
Sunum	5
Ali Özgür SÜNBÜL (Adalet)	6
Hafize Ceylin GÜLMEZ (Dostluk)	10
Mehmet BAYRAM (Dürüstlük)	14
Mustafa AKKAŞ (Öz Denetim)	18
Mustafa BULUT (Sabır)	22
Mustafa Emir EREN (Saygı)	25
Necip Efe EREN (Sevgi)	29
Nesibe ÇANLI (Sorumluluk)	33
Nurullah Arda ATAK (Vatanseverlik)	38
Rana UYSAL (Yardıms severlik)	42
Şevki Yağz KAYA (Dostluk)	48
İhsan YILMAZ (Dürüstlük)	52
Sümeyye ÇANLI (Yardıms severlik)	56

TAKDİM

Değerli Okurlarımız;

Elinizde tuttuğunuz bu kitap; yaşam yolculuğumuzda bizlere rehberlik eden temel değerlerimizi, geleceğimizi emanet edeceğimiz öğrencilerimizin özümsemesi için yazılmıştır. Bu hikâye kitabı; milletimizin tüm insanlığın gönlünde yeniden hak ettiği yere gelebilmesi için gösterdiğimiz, karınca misali çabanın bir ürünüdür.

Bu kitap; Milli Eğitim Bakanlığımızın Türkiye Yüzyılı Maarif Modelliyle vurguladığı, yetkin ve erdemli bireyler yetiştirmek için kadim geçmişinden ve ulvi değerlerinden güç alan ve aydınlık yarınları düşleyen minik yüreklerin büyük çabalarının tezahürüdür.

Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezi, Genel Yetenek Alanı BYF-1 programına devam eden 13 özel yetenekli küçük yazarımızın ortaya çıkardığı bu eser, Milli Eğitim Bakanlığımızın öğretim programlarında yer alan on kök değerle ilgili özgün hikâyelerden oluşmaktadır.

Her bir hikâye, çocukların kendi hayatlarında karşılaşılabilecekleri durumlar üzerinden, değerleri öğrenmeleri ve içselleştirmeleri amacıyla özenle kaleme alınmıştır. Bu kitap; ailelerin ve öğretmenlerin çocuklarla bu değerler hakkında konuşmalarına ve bu değerleri günlük yaşama nasıl uygulayabileceklerini keşfetmelerine yardımcı olacaktır.

Kitabımızdaki tüm görseller yapay zekâ uygulamaları ile küçük yazarlarımız tarafından oluşturulmuştur.

Bu hikâye kitabının ismi ve kapak tasarımı gibi birçok konuda öğrencilerin görüşü alınarak oylamalar yapılmıştır. Tamamen demokratik yöntemler kullanılarak ortaya konan bu eseri keyifle okuyacağımızı düşünmekteyim.

Umarız ki bu hikâyeler, çocukların içindeki iyilik tohumlarını yeşerten birer su damlası olur.

Daha nice eserlerde, nice güzel anılar biriktirmek dileğiyle...

Suphi AKSOY

Kula BSFK BİLSEM Müdürü

SUNUM

Sevgili okurlarımız;

Elinizdeki bu kitap, özel yetenekli on üç öğrencim tarafından öğretim programlarında yer alan on kök değerın hikayeleştirilmesiyle oluşmuştur. Hepimizin hayat serüvenine rehberlik eden, bizi biz eden değerler vardır. Öğretim programlarında yer alan bu değerler: Adalet, dostluk, dürüstlük, öz denetim, sabır, saygı, sevgi, sorumluluk, vatanseverlik ve yardımseverliktir. Bu değerler, hem birey hem de toplum olarak daha güçlü ve daha aydınlık bir geleceğe ulaşmamız için hayata karşı duruş biçimimiz olmalıdır.

Çocuklarımızın değerleri içselleştirmesi, erdemli ve yetkin bir birey olmaları için büyük önem arz etmektedir. Çocuklarımızın bu değerlerle büyümeleri, gelecekte nasıl bir toplum kurabileceğimiz konusunda bize ışık olacaktır. Kitabımızda yer alan öyküler, çocuklarımızın bu değerleri düşünmeleri ve eğlenerek öğrenmelerini sağlayacaktır. Her hikâye, bir değerın anlamını derinlemesine keşfetmeleri için bir kapı aralıyor. Masal kahramanlarımız aracılığı ile aralanan bu kapı kültürel aktarım bağlamında da öğrencilerimize büyük faydalar sağlayacaktır.

Geleceğimizi emanet edeceğimiz çocuklarımızın, bizi biz eden değerlerle donanmış şahsiyetler olarak yetişmesine katkıda bulunabilmek dileğiyle...

Daha nice eserlerde buluşmak temennisiyle...

Keyifli okumalar...

Suphi AKSOY

Manisa/Kula, Kasım 2024

suphiaksoy0245@gmail.com

ALİ ÖZGÜR SÜNBÜL (ÖZ GEÇMİŞ)

26.05.2014'te Kocaeli'nin Darıca ilçesinde iki çocuklu bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya geldim. Anne ve babamın görevlerinden dolayı 2016 yılının eylül ayına kadar Darıca'da yaşadım. Anne ve babamın tayinlerinin çıkmasıyla memleketimiz olan Manisa'nın Kula ilçesine yerleştik. Halen burada yaşamaktayız.

Üç yıllık anaokulu eğitimimin ardından 2020 yılında Kula Tapduk Emre İlkokuluna başladım. Üçüncü sınıfta girmiş olduğum BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olarak 2023 yılından itibaren Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım.

Boş zamanlarımda futbol, basketbol, halk oyunları, piyano kurslarına gitmeyi; kitap okumayı, ailem ve arkadaşlarımla vakit geçirmeyi seviyorum.

ADALETLİ OLMAK

O gün Karagöz ile Hacivat ödevlerini yaptıktan sonra her zamanki gibi Nasreddin Hoca'nın bahçesine gidip orada top oynamaya karar verdiler.

Bahçenin kapısına geldiklerinde Deli Dumrul, onları durdurmuş ve bu bahçeye artık giremezsiniz demiş. Hacivat ve Karagöz çok şaşırılmışlar. Deli Dumrul'a nedenini sormuşlar. Deli Dumrul da şöyle demiş:

-Burası özel mülk, girmek için ücret ödeyeceksiniz. Karagöz cebinden iki erik çıkarmış, Deli Dumrul'a vermiş ve “Şimdi geçebilir miyiz?” diye sormuş. Deli Dumrul erikleri afiyetle yemiş ve kapıyı açmış.

Karagöz ve Hacivat içeri girdiklerinde ise her zaman oynadıkları sahada toplarının olmadığını görmüşler ve çok şaşırılmışlar. “Acaba topumuz nereye gitti?” demiş Hacivat.

Acaba onu biri mi aldı, diye üzülmüş Karagöz. Sonra sağa sola bakıp topu ararlarken Köroğlu çıkagelmiş ve demiş ki: “Sizin topunuzu bulmaya yardım ederim ancak bana karşılığında ne verebilirsiniz?”

Karagöz elini cebine atmış ve iki erik de ona vermiş. Köroğlu erikleri afiyetle yemiş ve şöyle demiş: “O top Bolu Beyi'nde de olsa gidip sizin için alırım bre hey hey!” demiş.

Karagöz ve Hacivat çok sevinmiş. Köroğlu, onları büyük bir ağacın yanındaki bir kuyuya götürmüş. Hep beraber kuyuya inmişler.

Kuyunun içinde gizli bir bölmede büyük bir kapı varmış. Buradan içeri girince yeni bir dünyaya pencere açılıyormuş. İçeriye girdiklerinde karşlarına Keloğlan çıkmış. Keloğlan'a topu sorduklarında karşıdaki yüce dağı işaret ederek: “Bu Tepegöz her şeyi görür, her şeyi bilir. Hiçbir şey onun tek gözünden kaçmaz. Topu da o almıştır ve dağdaki mağarasında saklamıştır.” demiş.

Keloğlan, Hacivat ve Karagöz'e “Eğer oraya gitmek isterseniz sizi götürürüm ancak bana da erik vermelisiniz.” demiş. Karagöz son iki eriğini de ona vermiş.

Az gidip uz gitmişler ve tepeye varmışlar. Tepegöz'ün mağarasına vardıklarında Köroğlu ve Keloğlan, mağarasında uyuyan Tepegöz'ün tek gözünü gizlice elleriyle kapatmışlar. Tepegöz gözüne çöken bu ellerden kurtulmaya çalışadursun, bizim Karagöz ve Hacivat toplarını o sırada mağaranın derinliklerinden çıkarmışlar. Oradan hızlıca kaçıp kurtulmuşlar. Kuyudan çıkarken Köroğlu ve Keloğlan'a teşekkür edip onlarla vedalaşmışlar.

Karagöz ile Hacivat evlerine gitmek için yola düşmüşler. Ormanın derinliklerinde ilerlerken gölün kenarında Nasreddin Hoca'yı görmüşler.

Hoş geldiniz yavrularım, demiş Hoca. Elindeki yoğurtla kaşığı bir kenara bırakıp bahçesindeki bir erik ağacından erikler toplayıp Hacivat ile Karagöz'e üçer tane erik vermiş.

Hacivat bu eriklerden üç tanesini hemen Karagöz'e vermiş. Karagöz şaşırarak sormuş:

- Neden bunları bana verdin?

Hacivat da cevaplamış:

- Çünkü topu senin eriklerin sayesinde bulduk. Bunlar senin hakkın, demiş.

Karagöz erikleri eline almış ve Hacivat'ta yine hiç erik kalmadığını fark etmiş:

- Adaletli olmaya çalışıyorsun Hacı Cavcav ancak benim eriğim varken senin eriğinin olmaması da adil değil. Onun için gel, lütfen bu erikleri beraber yiyelim.

Bunun üzerine Hacivat ile Karagöz erikleri afiyetle yemişler. Sonra da bahçelerine gidip keyifle top oynamışlar.

Ali Özgür SÜNBÜL

HAFİZE CEYLİN GÜLMEZ (ÖZ GEÇMİŞ)

17.10.2013 tarihinde Manisa'nın Kula ilçesinde dünyaya geldim. Annem, babam ve üç kardeşim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz.

2019 yılında Kula Tapduk Emre Anaokuluna başladım. 2020 yılında Tapduk Emre İlkokuluna başladım. Üçüncü sınıfta BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında genel yetenek ve resim yetenek alanlarında özel yetenek tanısı aldım. Kula BSFK BİLSEM'de iki alanda da destek eğitim almaktayım.

2024 yılında ilkokuldan mezun olup Jeopark Ortaokuluna başladım. Beşinci sınıftayım. Bu kitap bölümünü yazarken aynı zamanda bursluluk sınavına hazırlanmaktayım.

İleride tanınmış bir yazar olmak istiyorum.

SONSUZ DOSTLUK

Nasreddin Hoca ile Küheylan günlerden bir gün sıkıntıdan oflaya pufloya ağacın dibinde oturuyorlarmış. Bir anda Küheylan, anırmaya başlamış:

-Ai ai ai ai ai...

Nasreddin Hoca:

-Haklısın küheylan, bir şeyler yapmamız gerekiyor yoksa burada sıkıntıdan patlayacağız. Hadi bir yere gezmeye gidelim, demiş.

Küheylan ise aynı ses tonu ile cevap vermiş:

-Ai ai ai ai...

Nasreddin Hoca:

-Olmaz Küheylan, zaten her gün çayıra taze ot yemeye gidiyorsun. Bu sefer somut kültürel miraslarımızdan olan Jeopark alanındaki Divlit Yanardağı'na gidelim, demiş.

Küheylan, bir çırpıda hazırlanıp Nasreddin Hoca'nın yanına gelmiş. Nasreddin Hoca ise kavuğunu takip yanına biraz su ve yiyecek bir şeyler almış. İkili yola koyulmuşlar. Az gitmişler uz gitmişler, yolun yarısına gelmeden yorulmuşlar. Nasreddin Hoca, Küheylan'a:

-Canım Küheylan'ım, gel, hadi şu ağacın gölgesinde dinlenelim, demiş. Küheylan, her ne kadar inatçı olsa da yorulduğu için dinlenmeyi kabul etmiş. Nasreddin Hoca ağacın gölgesine uzanmış. Küheylan oradaki taze otları görünce dayanamayıp yemeye başlamış ama oradaki otlar o kadar uzunmuş ki Küheylan'ın kulakları bile zar zor gözükiyormuş. Bu arada Nasreddin Hoca uykuya dalmış. Aradan bir saat geçtikten sonra Nasreddin Hoca uyanmış, yanında Küheylan'ı göremeyince çok endişelenmiş. Sağa bakmış, sola bakmış ama Küheylan hiçbir yerde yokmuş. En sevdiği dostunu kaybettiğini düşünüp çok üzülmüş. O sırada yerde Küheylan'ın ayak izlerini fark etmiş. Ayak izlerini takip etmeye başlamış, bir yandan da avazı çıktığı kadar bağıriyormuş:

-Ah Küheylan'ım! Küheylan'ım, neredesin can dostum? O sırada Nasreddin Hoca, bir ses duymuş. Bu ses Küheylan'ın sesiymiş.

-Ai ai ai ai...

Nasreddin Hoca sesin geldiği yere doğru ilerlemiş. Küheylan'ı görünce çok sevinmiş. Sevinçten birbirlerine sarılacakları an otların arasında bir kurdun

Nasreddin Hoca'ya saldıracağını fark eden Küheylan, ani bir hamle ile kurda sağlam bir çifte indirmiş. Kurt neye uğradığını şaşırarak otların arasında kaybolmuş.

Nasreddin Hoca Küheylan'a:

-Teşekkür ederim can dostum, hayatımı kurtardın, demiş.

Küheylan:

-Ai ai ai ai...

Nasreddin Hoca:

-Demek acıktığın için benden uzaklaştın. Seni kerata! Hadi gezimize devam edelim, demiş.

Bu iki dost yollarına devam etmişler ve en sonunda Jeopark alanına varmışlar. Ama Divlit Yanardağı'na çıkmak hiç de kolay değilmiş. Yanardağın yamacı çok dik olduğu için Nasreddin Hoca çıkmakta zorlanmış ve Küheylan'a:

-Hey Küheylan! Ben cüsemden dolayı burayı çıkamam. Sen de izin verirsen sana tutunabilir miyim? diye sormuş.

-Ai ai ai ai ai..., diyerek onu onaylamış.

Nasreddin Hoca:

-Sağ ol! Can dostum benim, demiş.

Nasreddin Hoca küheylana tutunmuş. Beraber zirveye çıkmaya başlamışlar. Tam zirveye varacakları sırada Küheylan acı içinde anırmaya başlamış:

-Ayi ayi ayi ayi...

Nasreddin Hoca hemen Küheylan'a bakmış. Meğer Küheylan'ın ayağına diken batmış. Nasreddin Hoca, Küheylan'a:

-Canım dostum sakin ol, ayağına diken batmış, hemen çıkaracağım onu. Sakın kımıldama, demiş ve dikenini oradan çıkarmış.

Her iki dost yollarına devam etmişler. Zirveye vardıklarında ise manzaraya hayran kalmışlar. Nasreddin Hoca, evde hazırladığı yiyecekleri çıkarmış. Manzara eşliğinde can dostu Küheylan ile beraber afiyetle yemeye başlamışlar.

Nasreddin Hoca, Küheylan'a dönerek:

-Dostluk, zor zamanlarda yanında olan, en karanlık anlarında bile sana ışık tutan bir yoldaşıktır, demiş.

Böylece, Nasreddin Hoca ve Küheylan'ın dostluğu Kula'da dilden dile dolaşmış, herkes onların dostluğunu örnek alarak dostluğun ne kadar önemli olduğunu anlamış.

Hafize Ceylan GÜLMEZ

MEHMET BAYRAM (ÖZ GEÇMİŞ)

22.07.2014'te Manisa, Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam ve kardeşim ile beraber Manisa'nın Selendi ilçesinde ikamet ediyoruz.

2020'de Selendi Atatürk İlkokulunda öğrenime başladım. 2023'te BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım. Ortaokula 2024 yılında Selendi Üçeylül Ortaokulunda başladım.

Ben; günlerimi spor yaparak, ailemle vakit geçirerek ve kitap okuyarak geçiriyorum. İleride önemli bir hikâye yazarı olmak istiyorum.

KEL OĞLAN'NIN DÜRÜSTLÜĞÜ

Çok eski zamanlarda annesiyle yaşayan bir Keloğlan varmış. Keloğlan annesine tarla işlerinde yardımcı olurmuş. Yağmur yağmadığı için o sene mahsulleri çok azmış. Annesi Keloğlan'ı yanına çağırarak: “Oğlum, biliyorsun bu sene kıtlık var. Tarlada mahsullerimiz çok az oldu. Bu sene kışı nasıl geçireceğiz? En iyisi sen şehre git. Bir iş bulup çalış.” demiş.

Keloğlan ertesi sabah kalkmış. Annesi ile vedalaşmış. Eşğine binmiş ve yola koyulmuş. Keloğlan yolda giderken yorulmuş. Çeşmenin yanında durmuş. Eşğine su içirmiş. Kendisi de annesinin hazırladığı yolluktaki yiyecekleri yemiş, çeşmeden kana kana su içmiş. Çok yorulduğu için oturduğu yerde uyumuş kalmış.

Uyandığında çeşmenin yanında yaşlı bir adam varmış. Yaşlı adam Keloğlan'a burada ne yaptığını, nereye gittiğini sormuş.

Keloğlan, annesi ile birlikte yaşadığını söylemiş. Kuraklıktan dolayı mahsullerin az olduğunu söylemiş. Annesinin kendisinden şehre gidip çalışmasını istediğini söylemiş.

Yaşlı adam Keloğlan'a:

-Sana yardımcı olacağım, demiş.

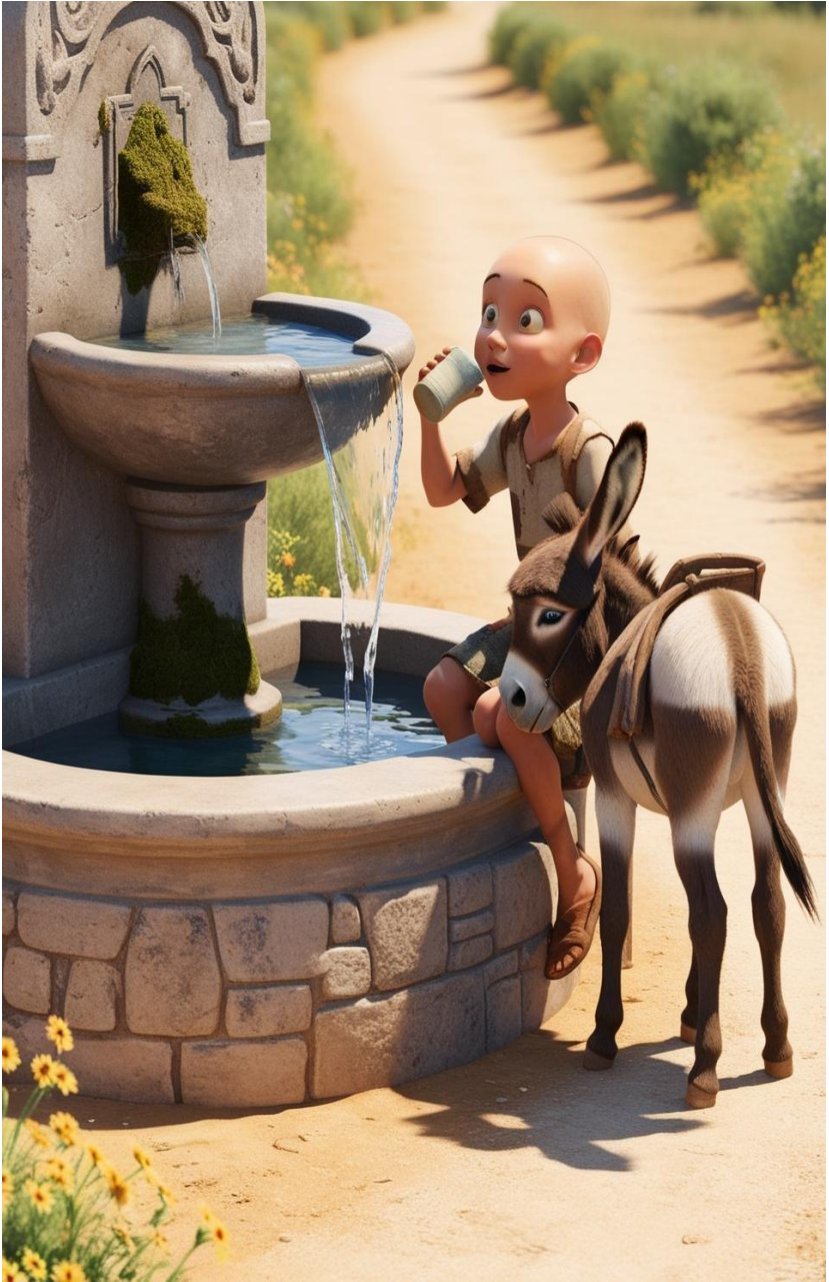
Padişah'ın tarla işlerinde çalıştırmak üzere işçi aradığını, söylemiş. Keloğlan bu duruma çok sevinmiş. Ben tarla işlerini biliyorum, bu tam bana göre bir iş, diye düşünmüş.

Hemen yola koyulmuş, uzun bir yolculuktan sonra sarayın önüne gelmiş ve sarayın önünde büyük bir kalabalık görmüş.

Herkes sarayda iş bulmak ümidiyle Padişah'ın huzuruna çıkıp kendilerini seçmesini bekliyormuş. Padişah sarayda tarla işinde çalıştırılacak kişileri seçmek için bir yol bulmuş.

Padişah:

-Herkes bir tohum vereceğim. Üç ay boyunca bu tohumları kim daha iyi bakar, kim daha fazla büyütürse onu seçeceğim, demiş. Keloğlan tohumu her gün sulamış, güneş alan yerlere koymuş.

Keloğlan Tohuma: Benim güzel tohumum, can tohumum! Benim bir garip anam var. Anamın ve benim geleceğim sana bağlı, diye konuşmuş her fırsatta. Ama tohum bir türlü yeşermiyormuş. Her gün su vermeye devam etmiş. Üç ay sonra sarayın önünde toplanmışlar. Herkesin saksısındaki tohumu yeşermiş, büyümüş, kocaman olmuş.

Herkes Padişah beni seçecek diye düşünüyormuş. Garip Keloğlan saksısını eline almış kalabalığın en arkasında beklemeye başlamış. Beklemiş, beklemiş, beklemiş en sonunda sıra Keloğlan'a gelmiş ama Keloğlan çok üzgünmüş. Padişah:

-Biliyorsunuz üç ay önce sizlere bir tohum vermiştim. Tohumları iyi bakan, sulayan bitkisini en çok büyüteni seçeceğim, demiştim. Bakıyorum da herkesin fidanları çok büyümüş, demiş.

Keloğlan üzgün bir şekilde kapıya yönelmiş. Tam o esnada Padişah:

-Tohumu hiç büyümeyen saksı kime ait, diye sormuş.

Keloğlan, padişaha dönerek:

- O saksı bana ait Padişah'ım, demiş utanarak.

Padişah onu yanına çağırır: Aferin, Keloğlan! Ben herkese büyümeyen bir tohum vermiştim. Görüyorum ki herkes tohumunu değiştirmiş. Dürüstlüğünden dolayı seni tebrik ediyorum, demiş. Yeni işin hayırlı olsun diye de eklemiş.

Keloğlan heyecanla evine dönüp annesine sarayda işe alındığını anlatmış.

Annesi:

-Aferin Keloğlan'ım, keleş oğlanım, seninle gurur duyuyorum. Yeni işin hayırlı olsun, işin denk gelsin, tohumların yeşersin, işini hakkıyla yap oğul, demiş.

Keloğlan dürüstlüğü her zaman en önemli şey olduğunu anlamış. Her zaman dürüst olacağına dair annesine söz vermiş.

Keloğlan, annesi ile rahat yaşayacağı bir iş bulmuş. Beraber mutlu, mesut ve dürüst bir hayat sürmüşler.

Mehmet BAYRAM

MUSTAFA AKKAŞ (ÖZ GEÇMİŞ)

2014 yılında Manisa'nın Salihli ilçesinde dünyaya geldim. 2020 yılında Atatürk İlkokulunda birinci sınıfa başladım. Dört yıllık ilkokul eğitimime burada devam ettim.

2022-2023 dönemlerinde, iki sezon boyunca Altay Spor Kulübünde futbol eğitimi aldım. 2024 yılında Kula Gençlik ve Spor Kulübünde futbol oynamaya başladım. Futbol oynamaya devam ediyorum.

2023 yılında BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım.

2024 yılında Jeopark Ortaokulunda beşinci sınıfa başladım ve şu an orada eğitim almaktayım.

İleride çocuk doktoru ya da futbolcu olmak istiyorum.

KARAGÖZ'ÜN SABIRSIZLIĞI

Hacivat ile Karagöz adında iki yakın arkadaş varmış. Yakın arkadaşlarmış ama pek de iyi geçindikleri söylenemezmiş. Hacivat, akli başında, sakin ve mantıklı düşünen biriymiş; Karagöz ise canı tez, sabırsız ve anlık kararlar alan birisiymiş. Hacivat ile Karagöz, Manisa'nın küçük, sevimli ve tarihi açıdan dikkat çeken Kula ilçesinde, Kula'nın şirin evlerinden birinde yaşarlarmış. İki arkadaşın evleri yan yanaymış.

Bir gün Hacivat ile Karagöz'ün komşusu hastalanmış. Adam o kadar hastaymış ki yataktan kalkamıyormuş. Tüm mahalle seferber olmuş ama adama ne olduğunu anlayamamışlar. Hacivat: “Bu iş böyle olmayacak, acilen bir doktora götürelim.” demiş. Karagöz hemen söze atlamış: “Ne gerek var, Hacivat'ım! Bir gün ben de böyle hasta oldum, bir ilaç içtim, iyileştim. O ilaçtan komşuya da içirelim, iyileşir.” demiş.

Tabii ki bu fikir Hacivat'a ve diğer komşulara pek mantıklı gelmemiş. Komşular: “Olur mu öyle, Karagöz? Sabırsızlanma, sakinliğini koru, daha hastalığının ne olduğunu bilmiyoruz.” demişler. Ama Karagöz hâlâ ısrar ediyormuş. Hacivat dayanamamış, Karagöz'e: “Karagöz, lütfen! Senden rica ediyorum. Önce öz denetim sahibi olmalısın. Bu aceleciliğinden ve anlık fikirlerinden vazgeçmelisin. Şu an burada mantıklı olan, komşumuzu bir hastaneye götürmek ve ona göre tedavi uygulamak.” demiş.

Karagöz: “Ne olacak canım, o ilaçtan verelim hemen iyileşsin, herkes işine baksın.” deyince komşulardan en yaşlısı: “Karagöz'ün dediğine bakmayın, haydi komşumuzu alıp hastaneye götürelim.” demiş. Hep birlikte hastayı doktora götürmüşler. Doktor, hastayı muayene edince hasta yakınlarına bakarak: “İyi ki hemen getirmişsiniz; durumu kötü, tedavi edelim, o zaman iyileşir inşallah.” demiş.

Karagöz bunları duyunca komşusunun rahatsızlığının kendisinininki ile alakası olmadığını fark etmiş ve söylediklerinden çok utanmış. Eğer Hacivat ve diğer komşular da Karagöz'ü dinleyip o ilacı hastaya verselermiş, daha kötü sonuçlara yol açabilirmiş.

Bunun üzerine Hacivat, Karagöz'e: "Bak Karagöz, her zaman ani kararlar almamalısın. Düşünmelisin, mantıklı hareket etmelisin. Şunu unutma, sabırsızlığın bir gün başına kötü işler açabilir." demiş. Karagöz; derin derin düşünmüş, öz denetimin önemini anlamış. Bir daha sabırsız olmayıp, bir iş yaparken iyice düşüneceğine dair kendi kendine söz vermiş.

Mustafa AKKAŞ

MUSTAFA BULUT (ÖZ GEÇMİŞ)

02.01.2014'de Manisa ilinin Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam iki kardeşim ve abim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz.

2020'de adı geçen ilçede ilkokul öğrenimime Atatürk İlkokulunda başladım. 2023'te BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım.

2024 yılında adı geçen ilçede ortaokul öğrenimime Jeopark Ortaokulunda başladım.

Halen Manisa ili Kula ilçesi Jeopark Ortaokulu 5/A sınıfında eğitim almaktayım.

Ben; günlerimi spor yaparak, bulmaca çözerek, yapboz yaparak, ailemle vakit geçirerek ve kitap okuyarak geçiriyorum. İleride büyük bir bilim insanı olmak istiyorum.

KELOĞLAN'IN SABRI

Bir varmış, bir yokmuş. Köyün birinde Keloğlan ile anası yaşamış. Tarlalarında beraber meyve sebze yetiştirip, pazarda satıp geçimlerini sağlarlarmış. Tabi bunu yapmak basit değilmiş. Her gün tarlada yığınla işi olurmuş. Tarlaya ürünleri dikmek, tarlayı sulamak, çapalamak ve ilaçlamak gibi bir sürü işi annesi ile beraber yaparmış.

Bunlar Keloğlan'a çok zor gelirmiş. Annesine her sabah yalvarıyormuş:

-Anam, canım anam, bugün de tarlaya çalışmaya gitmesek olmaz mı?

Annesi:

-Oğul, hiç olur mu öyle şey çalışmazsak ne yaparız, nasıl geçiniriz?

Hadi oğul, sabret az daha, diye onu ikna edermiş.

Keloğlan çok zorlansa da hep anasının öğütlerini hatırlayıp sabretmekten vazgeçmemiş. Her gün var gücü ile çalışmış, didinmiş.

Günler, aylar geçmiş. Keloğlan ürünlerini çok iyi yetiştirmiş. Çok da güzel verim almış. Beklediğinden daha çok para kazanmış. Komşu tarlayı da satın alarak tarlasına bir tarla daha eklemiş.

Zaman geçmiş, bir bakmış ki Keloğlan işlere yetişemiyor. Yanına işçi bulmaya başlamış. Çalıştıkça para kazanmış, para kazandıkça daha çok çalışmış. İşleri arttıkça, işçileri çoğalmış. Gün gelmiş Keloğlan artık çalışan değil patron olmuş.

Anası Keloğlan'a:

-Gördün mü oğul, sabrın sonu selamettir. Çok çalıştın çok sabrettin sonunda patron oldun, demiş.

Keloğlan, sabretmenin önemini anlamış. Annesi ile mutlu bir hayat geçirmiş.

Mustafa BULUT

MUSTAFA EMİR EREN (ÖZ GEÇMİŞ)

15.05.2014'te Manisa ilinin, Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam ve ikiz kardeşim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz.

2020'de ilkokul öğrenimime Atatürk İlkokulunda başladım. 2023'te BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek ve resim yetenek alanı öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım.

2024 yılında aynı ilçede ortaokul öğrenimime Jeopark Ortaokulunda başladım.

Halen Manisa ili Kula ilçesi Jeopark Ortaokulu 5/B sınıfında eğitim almaktayım.

Hobilerim kitap okumak, bilgisayar oyunu oynamak, basketbol oynamak, resim yapmak, arkadaşlarım ve ailemle vakit geçirmektir. Gelecekte bilgisayar mühendisi veya öğretmen olmak istiyorum.

NASRETTİN HOCA' NIN KULA MACERASI

Bundan yıllar önce Eskişehir’de Nasreddin Hoca adında bilge bir kişi yaşamış. Nasreddin Hoca tecrübeli, bilgili, sevimli, zeki bir insanmış.

Hoca bir gün Anadolu’yu gezmeye karar vermiş az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Dağları ovaları aşmış. Bir de bakmış ki kendisini Efeler Diyar’ında bulmuş. Orada birbirinden güzel evler, kocaman bir yanardağ ve peri bacalarını görmüş. Gördüklerine hayran kalmış ve en iyisi ben bu diyarı gezeyim diye düşünmüş.

Tam o sırada yoldan geçen kel kafalı, çıkını omzunda bir delikanlıyla karşılaşmış. Nasreddin Hoca: “Delikanlı bakar mısın? Ben buraların yabancıyım. Rica etsem beni gezdirir misin?” demiş. Keloğlan Nasreddin Hoca’ya bakmış ve saygıyla: “Tabii ki gezdiririm efendim.” demiş. Başlamışlar gezmeye.

Keloğlan: “Hocam burada Kula evleri var. Bu evlerin kocaman avluları vardır.” diyerek kocaman bir konak göstermiş. Nasreddin Hoca kapıdan baktığında halı dokuyan kadınlar görmüş. Nasreddin Hoca gördüklerine hayran kalmış ve Keloğlan’a bakarak: Bu kadınlar ne kadar da güzel halı dokuyorlar maşallah, demiş.

Biraz daha gezdikten sonra karınları acıkmış ve Nasreddin Hoca, Keloğlan’a yemek yiyebilecekleri bir yer olup olmadığını sormuş. Keloğlan, hemen yakınlarındaki hanı göstermiş ve birlikte hana gitmişler. İçeriye girdiklerinde hancı koşarak yanlarına gelmiş ve: “Keloğlan, hoş geldiniz oğlum!” demiş. Halini hatırlamış sormuş. Sonra Nasreddin Hoca’yı da aynı saygılı ifadelerle karşılamış. Kendine ve özellikle yaşı küçük olsa da Keloğlan’a gösterilen saygıdan memnun kalan Nasreddin Hoca, mutlu bir şekilde masaya geçmiş. Nasreddin Hoca, hancıdan Kula’ya özgü yiyeceklerden getirmesini rica etmiş. Hancı sofraya iki güveç, ayran ve şekerli pide getirerek: “Afiyet olsun hocam.” diyerek yanlarından ayrılmış.

Keloğlan: “Şekerli pideyi bilir misin Hocam?” diye sormuş.

Nasreddin Hoca: “Pide severim ama şekerli pide hiç duymadım.” demiş. Tadına bakmış ve çok beğenmiş. Aşçıya yemekleri överek teşekkür etmiş, “Ellerine sağlık.” demiş.

Onlar yemeklerini yerken iki delikanlı hana girmişler. Delikanlılar yüksek sesle konuşup, yemek yiyen herkesi rahatsız etmiş.

Hancı, onlardan diğer müşterileri rahatsız etmemelerini rica etmiş ama delikanlılardan bir tanesi hancıyı aşağılayarak: “Sen kim oluyorsun da bize uyarıda bulunuyorsun? Biz paramızı vererek yemek yiyeceğiz, sen de bize hizmet etmek zorundasın!” diyerek bağırması. Diğerleri bu bağırma kahrıyla gülmüş.

Nasreddin Hoca, bu duruma daha fazla seyirci kalamayıp gençlere öğüt vermek istemiş: “Delikanlılar neden böyle bağırduğunuzu öğrenebilir miyim?” diye sormuş. Çocuklar “Biz eğleniyoruz amca, sen işine bak.” demişler. Nasreddin Hoca: “Sizin gibi güzel çocuklara güzel davranışlar yakışır. Şu an yaptığınız saygısızlık göz yumulacak bir şey değildir evladım. Size bu şekilde saygısızca davranılmasını ister misiniz?” diye sormuş. Çocuklar biraz düşününce koskoca Hoca’nın önünde yaptıklarından dolayı utanıp, mahcubiyet içerisinde hancıdan ve müşterilerden özür dilemişler.

Bu olayın ardından iştahla yemeklerini yiyen Nasreddin Hoca ve Keloğlan, Cuma Namazını kılmak için Kurşunlu Camisi’ne gitmişler, kürsüdeki hocanın vaazını dinlemek için oturmuşlar. Tam da denk gelmiş olacak ki imam saygı konusuyla ilgili vaaz veriyormuş. Vaazında: “Saygıyı etrafımızdaki bireylere hürmet göstererek, hoşgörülü davranarak, nezaket kurallarına uyarak gösterebiliriz. Saygılı bir birey toplumsal yaşamın tüm kurallarına uymaya gayret gösterir. Hiç kimseye rahatsızlık vermemeye özen gösterir.” diyormuş.

Cami çıkışında handaki delikanlılar ile karşılaşmışlar. Delikanlılar, yaşlı bir beyefendinin eşyasını taşımasına yardımcı oluyorlarmış. Nasreddin Hoca ile göz göze geldiklerinde gülümsemişler. Hoca da mutlu olmuş.

Keloğlan: “Hocam zamanınız varsa sizi Kula’nın en çok tanınan yerine götürüyem, olur mu?” diye sormuş. Nasreddin Hoca; hiç düşünmeden, sabırsızlıkla: “Hadi gidelim!” demiş. Birlikte Divlit Yanardağı’na çıkmışlar. İkisi de manzaraya hayran kalmış. Keloğlan: “Türkiye’deki tek Jeopark alanı burada hocam.” demiş. Nasreddin Hoca ve Keloğlan sohbet ederek aşağıya inmişler. Keloğlan Nasreddin Hoca’yı evine davet etmiş ama Nasreddin Hoca: “Yolcu yolunda gerek, ben artık gideyim. Sana misafirperverliğin ve saygılı bir delikanlı olduğun için çok teşekkür ederim.” demiş. Böylece Nasreddin Hoca, Kula’dan mutlu bir şekilde ayrılmış.

NECİP EFE EREN (ÖZ GEÇMİŞ)

15.05.2014'te Manisa ilinin, Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam ve ikiz kardeşim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz.

2020'de ilkokul öğrenimime Atatürk İlkokulunda başladım. 2022'de BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım.

2024 yılında aynı ilçede ortaokul öğrenimime Jeopark Ortaokulunda başladım.

Halen Manisa ili Kula ilçesi Jeopark Ortaokulu 5/B sınıfında eğitim almaktayım.

Hobilerim; kitap okumak, bilgisayar oyunu oynamak, spor yapmak, arkadaşlarım ve ailemle vakit geçirmektir. Gelecekte sporcu veya öğretmen olmak istiyorum.

HACİVAT VE KARAGÖZ KULA'DA

Bundan yıllar önce birbirini çok seven iki dost varmış. Bunlardan birinin adı Karagöz, diğèrinin adı Hacivat'mış. Hacivat eğitimli ve her konuda fikir sahibiymiş. Karagöz ise eğitim görmemiş ve çabuk öfkelenen biriymiş. Ortak noktaları ise ikisinin de doğayı, insanları, hayvanları, yeni yerler keşfetmeyi ve en önemlisi birbirlerini sevmeleriymiş.

Bu iki dostun yolu bir gün doğal ve tarihi güzellikleri ile bilinen Kula'ya düşmüş.

Hacivat: "Karagöz'üm gel seninle Kurşunlu Cami'sinde Cuma Namazı kılalım." demiş.

Karagöz: "Neden kurşun yemek istiyorsun?" diye cevap vermiş.

Hacivat: "Yok Karagöz'üm, sen beni yanlış anladın. Kurşunlu Cami Kula'nın en güzel tarihi camilerinden biridir."

Karagöz: "Sen Kula'yı nereden biliyorsun?"

Hacivat: "Bilirim efendim, bilirim, sen bana güven."

Bir müddet sonra camiye bulmuşlar. Namazı kıldıktan sonra dışarıda uzun bir kuyruk görmüşler.

Hacivat: "Bu sıra da ne Karagöz'üm?" diye sormuş.

Karagöz: "Ben nereden bileyim, hani sen biliyordun ya!" demiş ve oradaki yaşlı birine sormuşlar.

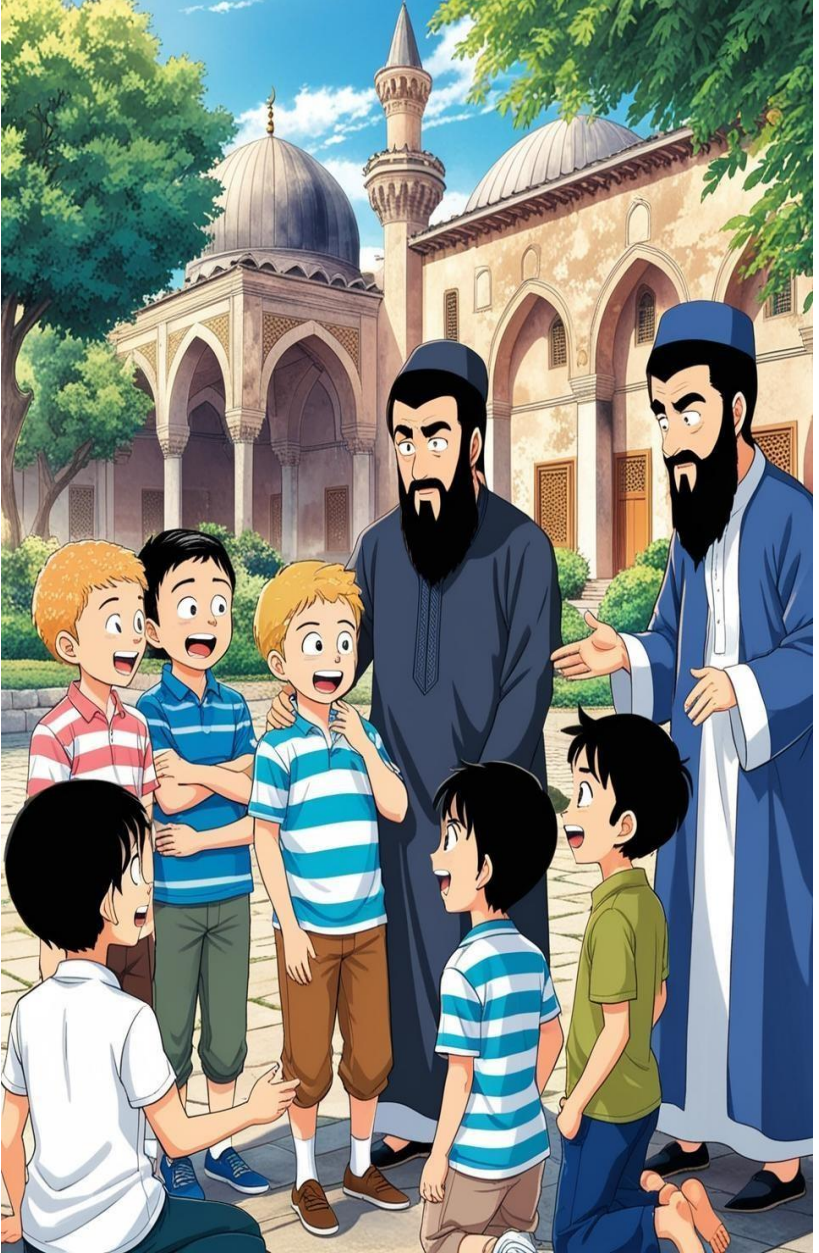
Yaşlı adam: "Bu lokma sırası. Her Cuma Namazından sonra insanlar sevdiklerinin hayrına lokma dağıtır." demiş.

Hacivat: "Lokma sırası da, lokma ne?"

Karagöz: "Tokmak mı? Niye tokmak sırası olsun dostum?" demiş.

O sırada onların konuşmalarını duyan başka bir adam bunların yabancı olduklarını anlayarak lokma hakkında bilgi vermeye başlamış: "Efendim; lokmanın şekerlisi de, sadesi de olur. Hatta bazen çikolatası da olur. Tadı mükemmeldir, hem yeriz hem sevdiklerimizi anarız. Buyurun güzel misafirler, gelin, birlikte yiyelim. Yemek birlikte yenildiğinde daha lezzetli olur." demiş.

Hep birlikte sıraya girmişler. Uzun bir beklemenin sonrasında lokmalarını almışlar ve yemeye başlamışlar. O sırada iki çocuk grubu öfkeyle bağırarak, sıra kavgası etmeye başlamışlar. Hacivat ve Karagöz bir müddet öfke dolu çocukları izlemişler. En sonunda Hacivat dayanamayıp yanlarına gitmiş: "Çocuklar, çocuklar deyin bakalım bana, neyi paylaşamıyorsunuz?" diye sormuş.

Çocuklardan birisi: “Bunlar üst mahallenin çocukları. Her lokma dağıtımında gelip burada bizim sıramızı alıyorlar.” demiş öfkeyle. Diğer gruptan bir çocuk: “Amca bu lokmaları almak bizim de hakkımız. Ama bu çocuklar bize engel olmaya çalışıyor.” demiş. Hacivat: “Çocuklar durun bakalım. Bu lokma herkesin hakkı, herkes yiyebilir. Beraber yiyin, asıl tadı o zaman çıkar.” demiş. Çocuklardan birisi: “Olmaz amca, onlardan nefret ediyoruz.” Diğer çocuklar da onaylıyorum dercesine kafalarını aşağı yukarı sallamışlar. Karagöz: “Çocuklar, Yunus Emre’yi bilir misiniz? Onun çok güzel bir sözü var. Size hatırlatmak isterim.” der. Başparmağını havaya kaldırarak “Yaratılanı sev, Yaratana’dan ötürü.” der. “Birbirinizi sevmeden, nefretle yediğiniz lokma bile tatlı değil baksanıza. Birbirinizi tanıyıp sevmeyi denesenez olmaz mı?” demiş.

İki çocuk grubu da biraz mahcup halde birbirine bakıp hep bir ağızdan: “Atalarımız yalan söylemez, bir kere olsun deneyelim.” demişler.

Hacivat: “Bir kere konuşun zaten sevginin güzelliğini anlayacaksınız ve hep beraber olmak isteyeceksiniz.” demiş. O sırada Karagöz lafa karışmış: “Birbirinize öfkelendiğinizde kalpleriniz sevgiden uzaklaşır. Bunun yerine sakince konuşun, anlaşmayı deneyin. Dostluklar ancak böyle pekişir.” demiş.

Çocuklar büyüklerinin öğütlerini dinleyip sırayla lokmalarını almışlar. Biraz sakinlikten sonra güle oynaya yemeye başlamışlar. Sonra birlikte top oynamak üzere anlaşmışlar ve sevgi dolu gözlerle caminin önünden ayrılmışlar.

Çocuklar ayrıldıktan sonra Hacivat: “Bu Kula’nın lokması da çok lezzetliymiş.” demiş.

Onu her zamanki gibi yanlış anlayan Karagöz: “Tokmak nasıl lezzetli olur Hacivat’ım, şaşırдың mı sen?” demiş.

İki dost atışa atışa yollarına devam etmişler...

Necip Efe EREN

NESİBE ÇANLI (ÖZ GEÇMİŞ)

2014 yılında Manisa'nın Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam, ikiz kardeşim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde yaşıyoruz. 2018 yılında kreşe başladım. 2019 yılında anaokuluna başladım ama pandemi nedeniyle yarım kaldı.

2020 yılında 1. Sınıfa başladım. Uzaktan eğitim yoluyla okumayı yazmayı öğrendim. 2023 yılında BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Genel yetenek alanında BYF-1 programında destek eğitimime devam ediyorum.

2024 yılında Kula Jeopark Ortaokuluna başladım. Burada 5. sınıf öğrencisiyim.

Hobilerim arasında piyano çalmak, basketbol oynamak, kitap okumak ve yeni bir dil öğrenmek yer almaktadır. Aynı zamanda yazmayı da seviyorum. Şiir ve hikâye yazmaktan hoşlanıyorum. Hedeflerim arasında güzel bir lisede okumak ve doktor olmak var.

SORUMLULUK İNSANI EĞİTİR (Wendell Philips)

Çok uzak diyarlarda “Yanık Ülke” diye bilinen bir memleket varmış. Orada ülkenin en son patlayan yanardağı bulunurmuş. Bu ülkenin insanları hayvancılıkla geçimini sağlarmış. Yanık Ülke’deki dağın eteklerinde çalışkan, sabırlı, yardımsever bir Keloğlan ve çilekeş annesi yaşarmış. Ancak Keloğlan’ın kötü bir huyu varmış: Teknoloji bağımlısıymış. Keloğlan etrafındaki güzelliklerle hiç ilgilenmez gözünü telefonda hiç ayırmazmış. Tam bir telefon bağımlısıymış.

Keloğlan okuldan kalan zamanında annesinin koyunlarını otlatmasına yardım edermiş. Teknoloji bağımlısı olan Keloğlan bu işi pek sevmese de sürünün sevimli kuzusu Pamuk için bu işi kabullenirmiş. Pamuk; sevimli, yumuşak tüylü, annesiz bir yavru kuzuymuş. Keloğlan dağlarda vaktini Pamuk ile oynayarak geçirirmiş.

Bir gün Keloğlan yine sürüyü alıp yanardağın eteklerinde otlatmaya götürmüş. O gün Keloğlan’ın içine bir korku düşmüş, onu izleyen bir çift göz olduğunu fark etmiş. Ama bunun ne olduğunu anlayamamış. Bu gözler ıssız doğada bölgenin en vahşi kurdu olarak bilinen Kara Kurt’a aitmiş. Kara kurt; sivri dişli, siyah tüylü, acımasız bir hayvanmış. O bölgede yaşayan köylülerin ve koyunların korkulu rüyasıymış. Daha önceden de Keloğlan’ın annesinin koyunlarına saldırıp onlara zarar vermiş. Keloğlan o gözlerinin sahibinin Kara Kurt olduğunu hiç fark etmemiş. Kara Kurt her gün Keloğlan’ın sürüsünü gözlemeye devam ediyormuş. O gün Keloğlan yine Pamuk ile oynayarak koyunlarını otlatmış ve eve dönmüş. Annesi onu sofraya hazırlamış bir şekilde bekliyormuş. Sofrada onun en sevdiği yemek olan keşkek ve nohut varmış. Keloğlan:

-Canım annem, bir tanesin, çok teşekkür ederim, demiş.

Annesi:

-Oğlum, sofraya oturmadan yemekten Ayşe teyzelere de götür. Bu yemeği çok sever, demiş.

Keloğlan:

-Tabi anneciğim, götürürüm.

Keloğlan yemeği alıp evden çıkmış. Yemeği komşuya vermiş. Geri dönerken ağıllarının önünde bir karartı görmüş. Endişelenen Keloğlan hemen o tarafa yönelmiş. Bir de ne görsün? Kara Kurt ağılı gözetliyormuş. Hemen bağırmış. Sesini duyan annesi de koşarak gelmiş. Ellerine geçirdikleri sopalarla Kara Kurt'u kovalamışlar. Keloğlan hemen ağıla koşmuş ve koyunları saymaya başlamış. Koyunların sayısı tam, hiçbirine zarar gelmemiş, demiş annesine.

Annesi:

-Gel oğlum, korkma. Hiçbir şey olmamış, gel artık biz yemeğimizi yiyelim, demiş.

İçeri giren anne ve oğul güzelce yemeklerini yemiş. Annesi sofrayı toplarken Keloğlan yine telefonunun başına geçmiş. Saatlerce telefonla oynamış. Telefon ile oynadığını gören annesi Keloğlan'a yatmasını söylemiş. Keloğlan: “Yarın tatil olduğu için bu kadar çok oynadım anne.” demiş.

Keloğlan telefonu ile çok oynadığı için telefonunun her gün şarjı bitiyormuş. Hemen ayaklanıp telefonunu şarja takmış. “İyi geceler annecim.” demiş ve hemen yatmış.

Sabah annesini Keloğlan'ı erkenden kaldırmış.

Annesi:

-Oğlum, bugün koyunları otlatmaya sen gider misin? Ben biraz rahatsızım, demiş.

Keloğlan'ın canı hiç koyunları otlatmaya götürmek istemiyormuş. Ama annesi rahatsız olduğu için onu kıramamış.

- Peki anne, demiş.

Annesinin hazırladığı azık torbasını almış. Koyunları ağıldan çıkarıp yola koyulmuş. Bir taraftan Pamuk ile oynuyor bir taraftan da türkü söyleyerek gidiyormuş. Koyunlar kendi halinde otluyormuş. Şurada birazcık telefonum ile oynayayım, bir şey olmaz herhalde diye düşünmüş. O da ne telefonu çekmiyormuş. Biraz yürüyüp telefonun çekeceği bir yer aramış. Yürümüş, yürümüş, sonunda telefon çeken bir yer bulmuş. Başlamış oynamaya. Oynarken zamanı nasıl geçtiğini anlamamış. Birden Pamuk'un acı acı melediğini duymuş. Koyunlardan çok uzaklaştığını fark etmiş: “Eyvah Pamuk!” diyerek koşmaya başlamış. Bir de ne görsün Kara Kurt, Pamuk'u kovalıyormuş. Eline geçirdiği cüruf taşını Kara Kurt'a fırlatmış. Taş Kara Kurt'a isabet etmiş. Kurt can havliyle ile hemen oradan uzaklaşmış. Keloğlan hemen Pamuk'a sarılmış. Pamuk kaçarken düşmüş ve bacakları kanamış.

Keloğlan sorumsuz davrandığı için hem Pamuk zarar görmüş hem de kendi üzölmüş. Keloğlan o günden sonra bir canlının sorumluluğunu almanın ne kadar önemli olduğunu anlamış bir daha sorumsuz davranmayacağına dair kendisine, annesine, koyunlarına ve Pamuk'a söz vermiş.

Nesibe ÇANLI

NURULLAH ARDA ATAK (ÖZ GEÇMİŞ)

22.07.2014'te Manisa ilinin, Kula ilçesinde doğdum. Annem, babam ve kardeşim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz. 2020'de adı geçen ilçede ilkokul öğrenimime Vali Muzaffer Ecemiş İlkokulunda başladım.

2022'de BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım. 2024 yılında adı geçen ilçede ortaokul öğrenimime Vali Muzaffer Ecemiş Ortaokulunda başladım.

Halen Manisa ili Kula ilçesi Vali Muzaffer Ecemiş Ortaokulu 5/A sınıfında eğitim almaktayım.

Ben, yüzmeyi çok seviyorum. Boş zamanlarımda bisiklet sürmeyi, arkadaşlarımla top oynamayı, saz çalmaya ve yöresel yaren oyunları oynamayı severim. İleride büyük bir hikâye yazarı olmak istiyorum.

VATAN UĞRUNA

Bir zamanlar Anadolu'nun Ege Bölgesi'nde küçük bir ilçe olan Kula'da yaşayan Hasan adında genç bir çiftçi vardı. Hasan ailesinden miras kalan topraklarda çiftçilik yapar, sabahın ilk ışıklarıyla tarlaya gider, çalışır, çabalar, tarlasını işler, üretir, alın teri dökerdi. Ancak Hasan'ın hayatında tarladan daha büyük bir sevgi vardı: Vatan sevgisi.

Bir gün, Kula meydanında toplanan halktan ülkenin zor günler geçirdiğini ve düşmanın İzmir'i işgal ederek Kula'ya doğru ilerlediğini öğrendi. Yüreği vatan sevgisi ile çarpan her bir vatan evladına ihtiyaç vardı. Hasan'ın da yüreği vatan toprağının savunulması için atıyordu. Ailesini düşündü, çok sevdiği Kula'yı, yaşlı anne ve babasını, eşi Emine'yi, kızı Zübeyde'yi ve beşikteki oğlu Ali'yi. Ama vatanın huzuru olmadan ne ailesinin ne de beşikteki oğlunun huzuru olmazdı. Hasan kararını vermişti. Vatani için cepheye gidecek ve bu uğurda gerekirse canını verecekti.

O gece ailesiyle vedalaşırken gözleri yaşlıydı. Ama kalbinde büyük bir gurur taşıyordu. Eşi Emine'ye sarılırken: "Ailem sana emanet, yavrularıma ve kendine iyi bak. Bu topraklar uğruna can verir de dönmezsem hakkını bana helal et!" dedi yaşlı gözlerle.

Cephedeki günler çetin geçti. Hasan ve arkadaşları gece gündüz vatan mücadelesi için çabaladı. Dağların yamacında, mevzilerde yüreği vatan sevgisiyle dolu binlerce Mehmetçik gibi oda dimdik duruyordu. Hasan'ın aklında hep Kula'sı, ailesi, eşi ve en çokta beşikteki oğlu Ali'si vardı. Ama hayattaki en önemli şey sevdiklerinin bu topraklarda özgürce yaşayabilmesiydi.

Bir sabah düşman büyük bir saldırı başlattı. Hasan ve arkadaşları direniyordu ama düşman sayıca üstündü. O an Hasan'ın gözleri dağların zirvesindeki bayrağa takıldı. O ay yıldızlı bayrak yere düşmemeliydi. Savaşın en hararetli anında Hasan göğsünü siper ederek düşmanın önüne geçti. Silah arkadaşları onun bu cesaretini gördü ve bir anda karşı saldırıya geçti.

Hasan yaralanmıştı savaş meydanında o yaralı haliyle kendine bir mevzi bulup düşmana ateş etmeye devam etti. Savaş kazanılmış, düşman kısa bir süre durdurulmuştu. Hasan gazi olmuştu. Arkadaşları iyileşene kadar köyüne gitmesi gerektiğini söylese de Hasan bunu kabul etmedi. Vatan sevgisi ile dolu yüreğinden aldığı güç ile mücadelesine devam etti. Arkadaşları ve yöre halkıyla birlikte düşmanın ilerleyişini durdurabilmek için son nefesine kadar mücadele etti.

Nurullah Arda ATAK

Rana UYSAL (ÖZ GEÇMİŞ)

02.01.2014'te Manisa ilinin, Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam ve kardeşim Kayra Alp ile Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz.

2020'de Kula'da ilkokul öğrenimime Atatürk İlkokulunda başladım. 2022'de Bilsem Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitim almaktayım. 2024 yılında ortaokul öğrenimime Jeopark Ortaokulunda başladım.

Halen Manisa ili Kula ilçesi Jeopark Ortaokulu 5/C sınıfında eğitim almaktayım.

Ben; günlerimi piyano çalarak, ailemle vakit geçirerek ve kitap okuyarak geçiriyorum. İleride çocuk doktoru olmak istiyorum.

BİR YARDIM BİN MUTLULUK

Bir kış günü Nasreddin Hoca yolda eşeğiyle yürürken Hacivat ve Karagöz'ü görür. Yanlarına gider:

-Selamünaleyküm, ne konuşuyorsunuz?

-Aleykümselam hocam, hazır kış geldi insanlara da örnek olmak için yardımlaşmayla ilgili bir proje yapmak istiyoruz. Ama bir türlü karar veremiyoruz. Ben anlatıyorum Karagöz anlamıyor. Karagöz anlatıyor ben anlamıyorum. Hocam en iyisi sen bize bir fikir ver.

Nasreddin Hoca: (Düşünür, düşünür, düşünür. Sonra aklına bir fikir gelir.) -Buldum! En iyisi siz bir yardım kampanyası başlatın.

-Nasıl yani?

-Köy okulları için bir kampanya olabilir.

-Mesela ne yapabiliriz? diye sorar Hacivat.

-Orasını da siz bulun. Her şeyi ben yapacak değilim ya, diye cevaplar Nasreddin Hoca.

Karagöz'de konuşmaya dâhil olur:

-Ne konuşuyorsunuz bakalım?

-Nasreddin Hoca, projemiz için bize fikir veriyordu, der Hacivat.

-Neyse benim gitmem gerek. Daha çok işim var. Allah'a emanet olun. der ve gider Nasreddin Hoca.

Karagöz:

-Ne oldu ya. Ben her şeyi kaçırdım mı yani?

Hacivat:

-Ben sana anlatırım Karagöz, daha çok işimiz var çok.

Hacivat Karagöz'e her şeyi anlatır ve yola koyulurlar.

-Nereye gidiyoruz, Hacivat? diye sorar Karagöz.

-Sosyal Yardımlaşma Kurumuna gidiyoruz.

-Neden? diye bir daha sorar Karagöz.

-Köy okullarına ne tür yardımlar yapabiliriz diye danışmaya gidiyoruz. der Hacivat.

-Hadi o zaman, der Karagöz.

Hacivat ve Karagöz Sosyal Yardımlaşma Kurumuna vardıklarında hemen danışmanın yanına giderler. Danışman konuşmaya başlar:

-Merhabalar, ben Zeynep, buyurun ne için gelmişsiniz?

-Merhabalar Zeynep Hanım, ben Hacivat arkadaşım Karagöz, köy okulları için bir yardım kampanyası başlatmak istiyoruz ama ne yapacağımıza karar veremiyoruz.

Siz bize bir fikir verirsiniz diye gelmiştik.

-Tabi ki fikir veririz. İyi ki gelmişsiniz, der Zeynep Hanım.

Hacivat ve Karagöz oturup Zeynep Hanım'la konuşmaya başlarlar.

Hacivat:

-Sizce ne tür bir proje yapabiliriz? diye sorar.

-Okul malzemeleri, malum kış geldi kömür, atkı, bere, soba, bu tarz şeyler olabilir, diye cevap verir Zeynep Hanım.

Hacivat:

-Güzel fikir de bunların hepsini nerden bulacağız?

Zeynep Hanım:

-Söylediniz ya bir yardım kampanyası başlatacağız diye.

Hacivat:

-Evet ama...

Zeynep Hanım:

-Sizin dediğiniz gibi bir yardım kampanyası başlatacağız. Bu kampanyada para, atkı ve bere toplayacağız. Bu topladığımız parayla okul malzemeleri, soba, kömür alacağız. Topladığımız atkı ve bereleri de bunlarla beraber köy okullarına bağışlayacağız. Ama bazı kurumlardan izin almamız lazım. Nasıl fikir ama?

Hacivat:

-Çok güzel bir fikirmiş.

Zeynep Hanım:

-Bazı kurumlardan izin almamız lazım. İlk önce bu işi halledelim.

Hacivat:

-Tamam, o zaman biz izin işlemlerini halledelim hemen.

Hacivat ve Karagöz aynı gün içinde bütün kurumlardan izin alırlar. Ertesi gün Sosyal Yardımlaşma Kurumuna tekrar giderler.

Hacivat:

-Kolay gelsin.

Karagöz hemen söze dalar:

-Bütün kurumlardan izinleri aldık. Bu iş tamamdır.

Zeynep Hanım, konuşmaya başlar:

-Sana da merhaba Karagöz. İlk önce bir selam verseydin. Neyse, aferin size! İzinleri hemen halletmişsiniz. Sıradaki göreviniz bir slogan bulmak.

-Ama neden? diye sorar Karagöz.

Zeynep Hanım:

-Hiç slogansız yardım kampanyası olur mu?

Hep bir ağızdan "olmaz!" derler. Hep beraber bir slogan bulurlar.

Slogan şöyledir: “Yardım et, mutluluk tohumları yeşersin.”

Karagöz, bir anda mutlulukla bağırmaya başlar:

-Yaşasın, çok güzel bir sloganımız oldu!

Hacivat, daha fazla dayanamaz ve Karagöz’ü şöyle susturur:

-Bu kadar sevinç yeter. Daha çok işimiz var.

Karagöz, konuşmaya başlar:

-Tahmin edeyim, sıradaki işimiz kampanya standını nereye kuracağımızı bulmak.

Zeynep Hanım:

-Evet, doğru bildin. Peki, nereye kuracağız?

Karagöz:

-Hacivat, bence Beyler Evi’nde yapalım. Hem belki de gelen turistlerde yardım kampanyamıza katkıda bulunurlar.

Hacivat:

-Çok haklısın Karagöz. Bence de oraya kuralım standı.

Zeynep Hanım, heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlar:

-Ben de bu iş için sabırsızlanıyorum, hemen standımızı hazırlayıp yarın Beyler Evi’nde buluşuyoruz.

Hacivat ve Karagöz stantlarını hazırlarlar. Ertesi gün hep beraber buluşurlar ve Beyler Evi’ne giderler. Hacivat ve Karagöz Kula’nın eski ve tarihi evlerine, sokaklarına, konaklarına hayran kalırlar. Beyler Evi’ne vardıklarında hemen stantlarını kurarlar. Zeynep Hanım elinde posterlerle gelir ve gördüğü manzara karşısında şok olur.

-Siz ne çabuk kurdunuz bunları? Standınızda çok güzel olmuş. Ben de size posterler getirdim, der.

Hacivat:

-Karagöz’e verelim de posterleri standı assın. Karagöz şu posterleri de asıversene.

Karagöz:

-Ooo, hoş geldin Zeynep abla, sen mi getirdin bu posterleri.

Zeynep:

-Hoş buldum, ben getirdim posterleri.

Karagöz posterleri asar, Karagöz ve Zeynep konuşmaya başlarlar:

-Ne iyi ettik de bu projeyi yaptık değil mi?

Zeynep:

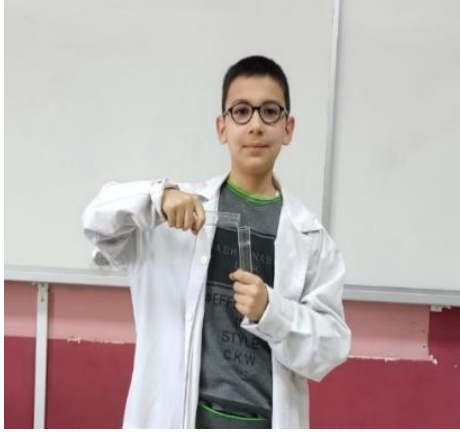
-Çok iyi yaptık bu projeyi yaparak, o kadar mutluyum ki...

Karagöz:

-Siz bir de bana sorun, heyecandan içim kıpır kıpır.

Onlar konuşurken turistler gelmeye başlarlar. Herkes elinden geldiğince yardım yapar. “Yardım et, mutluluk tohumları yeşersin.” sloganları da çok dikkat çekmektedir. Toplanan atkı ve bereler köy okullarına bağışlanır. Toplanan parayla da okul malzemeleri alınıp köy okullarına ulaştırılır. Bazı okullara da soba ve kömür yardımı yapılır. Bu yardım kampanyasına çocuklar çok sevinirler. Aynı zamanda topluma ve insanlara örnek bir davranış sergilemiş oldular.

Rana UYSAL

ŞEVKİ YAĞIZ KAYA (ÖZ GEÇMİŞ)

23.05.2014'te Antalya ilinin Alanya ilçesinde doğdum. Annem, babam ve kardeşimle beraber Manisa'nın Kula ilçesinde yaşıyoruz.

2020'de ilkokul öğrenimime Tapduk Emre İlkokulunda başladım. 2022'de Bilsen Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için ilçemizde bulunan Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezine kaydoldum ve burada destek eğitimi almaktayım.

2024 yılında Jeopark Ortaokuluna başladım. Jeopark Ortaokulunda 5. Sınıf öğrencisiyim.

Kitap okumayı, bisiklete binmeyi ve resim yapmayı seviyorum. Keşfetmeyi sevdiğim için ileride mucit olmak istiyorum.

KAYIP KARAGÖZ

Bir gün Karagöz Hacivat'a:

"Hacivat, gel azıcık dışarıda gezelim." der.

Hacivat:

"Olur, Karagöz ama geçen seferki gibi kelebeklerin peşinden koşup kaybolma."

Karagöz sinirlenerek:

"Hiç de bir kere, ben değil sen kayboldun!"

Hacivat:

"Hayır, hatırlasana ben seni bir çukurda buldum."

Karagöz:

"Doğru söylüyorsun. Neyse sen benimle gelecek misin, gelmeyecek misin?"

"Geliyorum tabi ki." der Hacivat ve yola çıkarlar.

Köye varırlar, köyde gezerken Karagöz bir ses duyar ve o tarafa doğru ilerler.

Pazardan biri ağlamaklı bir sesle:

"Dur lütfen, yapma!" diye bağırmaktadır.

Karagöz sesin peşinden gider ve...

-Burası ne kadar da büyük, demeden Tepegöz, Karagöz'ü kaçırıp evine götürür. Bu sırada Hacivat, Karagöz'ün yokluğunu fark eder ve onu aramaya başlar. Birden Karagöz'ün sesini duyar:

-Yardım edin, imdaaat!

Hacivat endişeli bir şekilde sesin olduğu yere gider ve arkadaşını görür. Tepegöz onu esir almış, ellerini ve ayaklarını bağlamıştır. Arkadaşını böyle görünce panikler ama kısa sürede sakinleşip ne yapacağını düşünmeye başlar.

Bu sırada Karagöz, kurtulmak için Tepegöz'e altın vermeyi teklif eder. Ama Tepegöz'ün derdi para değildir, Karagöz ile görülecek bir hesabı vardır. Bu yüzden Tepegöz, Karagöz'ün teklifini kabul etmez.

Onların konuşmalarını duyan Hacivat ise planını düşünmektedir. Aklına Tepegöz'ün dikkatini dağıtmak ve bu şekilde arkadaşının kaçmasını sağlama fikri gelir. Aslında Hacivat da korkuyordur ama arkadaşını kurtarmak için cesaretle bu planı uygulamaya başlar. Dışarıda sanki vahşi bir hayvan varmış gibi kükreme sesi çıkarır.

Bu ses Tepegöz'ün dikkatini dağıtır. Tepegöz etrafa bakınır ve dışarı çıkar.

Arkadaşının sesini tanıyan Karagöz, Hacivat'ın onu kurtarmaya geldiğini anlar. Hemen ellerini çözmeye çalışır. Tepegöz 'ün dışarıda olmasını fırsat bilerek hemen kaçır. O sırada Tepegöz, Hacivat'ı yakalamıştır. Karagöz bunu görünce çok korkar ve üzülür. Kendisini kurtarmaya gelen arkadaşı Tepegöz'e yakalanmıştır. Onu bu şekilde bırakıp gidemez. Tepegöz'ün evine gidip karşısına dikilir ve ona:

“Arkadaşımı bırak beni al, senin istediğin ben değil miyim?” der.

Tepegöz:

“Benim için fark etmez, maksadım ikinize de ders vermek.” der.

Bunun üzerine Karagöz, Tepegöz'e kendisini almasını söyler. Hacivat, Karagöz'e gitmesini ve kendini kurtarmasını söyler. İki karşılıklı böyle birbirini düşünürken Tepegöz, bu duruma şaşırır.

Tepegöz:

“Benim esirim olmak çok zor. İkiniz de bunun farkındasınız değil mi?” der.

İkisi de:

“Evet.” derler.

Tepegöz'ün şaşkınlığı iyice artar. Tehlikeyi bile bile ikisi de kaçıp kurtulmak yerine birbirlerinin yerine geçmeye ve arkadaşını kurtarmaya çalışmaktadır. Tepegöz yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştır. Onlara niye böyle davrandıklarını sorar. Onlar da:

“Dostluk böyle bir şeydir. Onun zarar göreceğini bile bile arkasını dönüp gidemezsin. Ya onu da kurtarırın ya da beraber tehlikeye atlırsın. Dostluk fedakârlıktır, sadakattir, güvendir. Ve biz sonsuza kadar dostuz.” derler.

Tepegöz, onları korkutamayacağını anlar. Bu dostluk onun sahip olmadığı bir şeydir. Sahip olduğu güç bile ona böyle bir dostluk verememiştir. Sonunda ikisini de serbest bırakır. İki güzel dost birbirlerine sarılırlar ve evlerinin yolunu tutarlar.

Şevki Yağız KAYA

İHSAN YILMAZ (ÖZ GEÇMİŞ)

23.01.2014'te İzmir ilinin Bornova ilçesinde doğdum. Annem, babam ve kardeşimle beraber Manisa'nın Kula ilçesinde ikamet ediyoruz.

2024'te Kula'da ilkokul öğrenimimi 4 Eylül İlkokulunda tamamladım. 2022'de BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirme Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. Kula Bekir Sacide Filiz Keleşoğlu Bilim ve Sanat Merkezinde, genel yetenek öğrencisi olarak destek eğitimi almaktayım.

2024 yılında ortaokul öğrenimime Jeopark Ortaokulunda başladım. Halen Manisa ili Kula ilçesi Jeopark Ortaokulu 5/B sınıfında öğrenim görmekteyim.

Ben günlerimi futbol, basketbol oynayarak ve kitap okuyarak geçiriyorum. İleride bilgisayar mühendisi olmak istiyorum.

KARAGÖZ'ÜN DÜRÜSTLÜK SINAVI

Bir gün Hacivat ile Karagöz Bursa'daki Ulu Cami'nin inşaatında çalışmaya başlamış. İnşaatla yaklaşık bin işçi çalışıyormuş. Bu iki kafadar, caminin duvar inşasında görevlilermiş. Hacivat; her işi ciddiyetle yapan, özverili ve çalışkan bir işçiyken Karagöz; her zaman işin kolayına kaçan, daha az yorulmak için fırsat kollayan, konuşmaları yanlış anlayıp komik anlar ortaya çıkaran eğlenceli, arkadaşlarına sürekli şakalar yapan bir işçiymiş. Hatta bir gün arkadaşlarıyla molada dinlenirken Hacivat'a seslenir:

-Hacivat'ım çok yoruldun. Sen de gel yanıma otur da dinlenelim.

Hacivat: "Çok sağ ol Karagöz'üm beni düşündüğün için."

Karagöz: "Senin de burnun kapıya kısılsın." der. Hacivat tabureye tam oturacakken tabureyi çekiverir ve Hacivat yere düşer, herkes bu duruma güler.

Hacivat: "Karagöz'üm bir rahat dur. Senin bu şakaların yüzünden başımıza bir iş gelecek. İşini daha ciddi yap gözünü seveyim." der.

İnşaat devam ederken bir sabah Hacivat ve Karagöz işlerinin başındalarmış. Hacivat tüm dikkatiyle duvar örerken; Karagöz, gönülsüz bir şekilde işini yapıyormuş. O gün o duvarların bitmesi gerekliymiş. Padişah ertesi gün cami inşaatını kontrole gelecekmış. Karagöz aceleyle taş duvarını örerken taşları dengesiz ve düzensiz olsa o günkü işini bitirmiş. Ertesi gün padişah inşaatın kontrolüne gelmiş. Bu esnada Padişah, Karagöz'ün ördüğü duvarın yanından geçerken duvar büyük bir gürültüyle yıkılmış. Padişah ve yanındakiler duvarın altında kalmaktan son anda kurtulmuşlar. Bunun üzerine padişah çok sinirlenmiş ve inşaatın baş mimarını yanına çağırılmış. Bütün işçilerin derhal huzurunda toplanmasını emretmiş. İşçiler padişahın huzuruna gelmişler.

Padişah: (Kızgın bir ses tonuyla) "Bu yıkılan duvarı kim ördü? Hemen söyleyin yoksa hepinizi cezalandıracağım." demiş. Bir süre herkes birbirine bakmış, kimseden ses çıkmamış. Hacivat, Karagöz'den şüpheleniyormuş ama o da emin olamadığından bir şey diyememiş. Çok geçmeden Karagöz öne çıkmış ve titrek bir ses tonuyla yıkılan duvarı kendisinin ördüğünü söylemiş.

Diğer işçiler derin bir nefes almışlar. Olayın sorumlusu ortaya çıktığı için Padişah, kimseyi cezalandırmamış.

Hacivat: “Ah Karagöz’üm, sen ne yaptın böyle?” diye sormuş.

Karagöz: “Sorma Hacivat’ım, kısa yoldan iş yapayım derken ne işler açtım başıma, neredeyse padişahın üzerine devriliyordu duvar. Ama bu bana iyi bir ders oldu.” demiş.

Hacivat: “Karagöz’üm bir an senin yaptığından şüphelendim ama emin de olamadım. Sen yapsan da söylemeyeceksin diye de korktum.” demiş.

Karagöz: “Hacivat’ım, ben de önce korktum ama dürüst davranmam gerektiğini, bir yanlış yaptıysam bunu açıkça söylemem gerektiğini ve bu sorumluluğu almam gerektiğini düşündüm.” demiş.

O günden sonra her konuda dürüst davranan bu iki arkadaş işlerini de hakkıyla yapmaya çalışmışlar.

İhsan YILMAZ

SÜMEYYE ÇANLI (ÖZ GEÇMİŞ)

2014 yılında Manisa'nın Salihli ilçesinde doğdum. Annem, babam, ikiz kardeşim ile beraber Manisa'nın Kula ilçesinde yaşıyoruz. 2018 yılında kreşe başladım. 2019 yılında anaokulu eğitimim pandemi nedeniyle yarım kaldı.

2020 yılında 1. Sınıfa başladım. Rafet Üçelli İlkokulunda uzaktan eğitim yoluyla okumayı yazmayı öğrendim. 2022 yılında BİLSEM Ön Değerlendirme ve Bireysel Değerlendirmede Uygulamalarında başarılı olduğum için özel yetenekli öğrenci tanısı aldım. 2023 yılında BİLSEM Resim yetenek alanında başarılı oldum. Çok sevdiğim resim çalışmalarına BİLSEM 'de devam ediyorum. Hala BİLSEM BYF-1 programında eğitimime devam ediyorum.

2024 yılında Kula Jeopark Ortaokuluna başladım. Burada 5. sınıf öğrencisiyim.

Hobilerim arasında piyano çalmak, resim çizmek, spor yapmak, kitap okumak yer almaktadır. Ayrıca bilimsel deneyler yapmaktan hoşlanırım. Hedeflerim arasında LGS sınavından tam puan alıp Galatasaray Lisesini kazanmak ve başarılı bir doktor olmak var.

İYİLİK EDEN İYİLİK BULUR

Kula'da güneşli bir gününün sabahıymış. Gediz Nehri kenarına kurulmuş eşsiz güzelliğe sahip dünyaca ünlü Jeopark manzarasıyla insanlar mutlu mesut yaşıyor. Burada Deli Dumrul adında iri yarı, geçimsiz, bir delikanlı yaşarmış. Gediz Nehri üzerinde bulunan dört gözlü, yapımında volkanik kayaların kullanıldığı, eski zamanlarda yapılmış bir köprü varmış. Deli Dumrul bu köprüden geçenden beş akçe geçmeyenden zorla on akçe almış. Etrafta ondan daha güçlü birisi olduğunu düşünmüyormuş. Bir gün iki tane yaşlı, güçsüz ve yorgun ihtiyar köyüne dönüyormuş. Yaşlı adamlar kendi aralarında uzak bir köyde dağdan dumanlar yükseldiğini, yerin sarsıldığını, o civarda yaşayan insanların korku içinde yaşadıklarını konuşuyormuş. Bunu duyan Deli Dumrul, korkmak yerine meraklanmış. İhtiyarlara sormuş:

-Bu dumana kim çıkartıyor? Yeri kim sarsıyor?

İhtiyarlar korku içinde:

-Çevredeki köylüler bir ejderhanın olabileceğini söylüyorlar, demiş.

Deli Dumrul bunun üzerine iyice meraklanmış. Ejderhayı, Ortadan kaldırmabileceğini düşünerek yanına çok kıymetli kılıcını alarak yollara düşmüş. Yolda gördüğü insanlar ona korku dolu gözlerle bakmış ve ondan kaçmış. Deli Dumrul bir süre sonra köye varmış. Gerçekten de yer titriyormuş. Ejderha nerede acaba diye düşünmüş. Gelene geçene sormuş ve herkes ona köyün bilgininin evine gitmesini söylemiş. Deli Dumrul tekrardan yollara düşmüş ve dere tepe bilginin evini aramış. Sonra yıkılmış eski bir bahçesi ve bahçesinde meyve ve sebzeleri olan şirin bir eve gelmiş. “İşte burası, buldum bilginin evini.” demiş kendi kendine. Hemen bahçeden içeri girmiş. Yaşlı bir adam sandalyede oturuyormuş ve uzaklara bakarak şöyle diyormuş:

- Ah keşke, anlarsanız! O bir yanardağ, ejderha değil, diyormuş.

Deli Dumrul yaşlı adama yaklaşmış ve şöyle demiş:

- Hey, yaşlı adam! Ne yanardağı, ne diyorsun sen?

Yaşlı adam bu sesle irkilmiş ve ona dönüp:

- Sen de kimsin? diye sormuş.

Deli Dumrul, bozulmuş. Onu herkesin tanıdığını ve ondan herkesin korktuğunu sanırmış. Sinirlenerek:

- Ben, Deli Dumrul'um. Bu civarda herkes benden korkar, bir ejderha var dediler geldim ama onu bulamadım, beni sana gönderdiler, der.

Yaşlı Bilge:

-Anladım, sen de onlardansın. Bak deli oğlan! Ejderha yok, yanardağ var ama diyorsan ki illa da ben göreceğim o zaman hemen karşıda işte şu dağ, diye cevap verir.

Deli Dumrul, dağa bakmış ve dağa doğru yola koyulmuş. O dağa yaklaştıkça yer daha çok sarsılıyormuş. Deli Dumrul, yer sarsıldıkça hızlanmış, hızlanmış, hızlanmış ve sonunda dağa varmış. O dağı incelerken dağın içindeki lav fokurdamaya başlamış. Deli Dumrul, kılıcını çıkarıp:

-Ejderha, ejderha! Sen misin bana karşı çıkan? diye sormuş.

Yanardağ o sırada dile gelmiş:

-Ben ejderha değilim deli oğlan... Ben bir yanardağım kılıcın bir işe yaramaz, yiğitliğin yetmez beni yenmek için. Ben; 15.000 yıldır gücümü topluyorum, gevezelik etme de kaç kurtar kendini, demiş.

Deli Dumrul, o gün ilk defa bir şeyin ondan güçlü olabileceğini düşünmüş ve içine düşen korku ile dağa cevap vermiş:

-Dağ, dağ... Bekle, biraz bekle de gücünü topla, ben tekrardan yanına geleceğim, o zaman görüşürüz, demiş.

Yanardağ:

-Tamam, bekleyeceğim. Ama gecikme Deli Dumrul, diyerek fokurdaya fokurdaya gülmüş.

Bilginin evine tekrardan gitmiş Deli Dumrul. Ona olanları anlatmış. Bilgin, Deli Dumrul'un söylediklerini duyunca çok sevinmiş. Ona şöyle demiş:

- Deli oğlan bu halkı kurtarsa kurtarsa sen kurtarırısın. Ben artık çok yaşlandım. Elimden bir şey gelmez, demiş.

Deli Dumrul, biraz düşünmüş ve buldum diye haykırmış. Sonra da Bilge'nin yanından ayrılmış ve köye giderek halkı köy meydanına toplayarak onlara şöyle demiş: "Evinizde ne kadar kova varsa suyla doldurun, demiş. Bu sayede yanardağı söndüreceğiz." demiş. Köylüler evlerine koşup kovalara su doldurmaya başlamışlar. O esnada kovaları çocuklarla beraber dağa taşımışlar. Yanardağ, uyuya kaldığı için onları görmemiş. Sonunda bütün kovalar taşınmış. Deli Dumrul dağın yamacına çıkmış. O esnada bütün köylüler ondan gelecek komutu bekliyormuş. Yanardağ, birden uyanmış ve karşısında patlayacaktım, demiş ve fokurdamaya başlamış.

Deli Dumrul'u görünce:

-Sonunda geldin demek deli oğlan. Biraz daha gecikseydin O sırada Deli Dumrul, köylülere işareti vermiş ve herkes yanardağa doğru aynı anda kovalarını fokurdayan lavlara boşaltmış. Yanardağ, acı içinde kıvrılırken:

-Ah, deli oğlan! Seni ilk geldiğinde bırakmamalıydım seni. 15.000 yıl boşuna beklemişim. Söndürdün ateşimi, demiş.

Köy halkı el birliği ile boş kovaları hızlı bir şekilde köyün çeşmesinde doldurarak defalarca yanardağa dökmüşler. Yanardağın söndüğünden emin olunca da kovaları alıp neşe içinde köye dönmüşler.

O gün akşama kadar beraber eğlenmişler. Deli Dumrul'a en güzel yemeklerinden ikram etmişler. Bütün köylü, Deli Dumrul'a içten teşekkür etmiş. Deli Dumrul, o günden sonra çok değişmiş. Köprüden geçenlerden bir daha para almamış. Kendini büyük görmemiş. Köye yerleşmiş orada yaşamaya başlamış. Deli Dumrul, o günden sonra deliliği ile değil yardımseverliği ile anılmaya başlamış. Takdir görmek, beğenilmek Deli Dumrul'un çok hoşuna gidiyormuş. Deli Dumrul, köylülere yardım ederek mutlu bir şekilde yaşamış.

Sümeeye ÇANLI

--son--